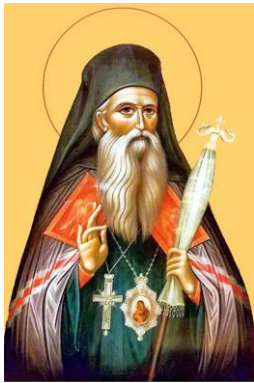

Sfântul Ierarh Iosif cel Milostiv, mitropolitul Moldovei

Acest mare mitropolit al Moldovei - Iosif al II-lea Naniescu - numit „cel milostiv”, a fost cel mai strălucit ierarh al Bisericii Ortodoxe Române din a doua jumătate a secolului XIX după Sfântul Calinic de la Cernica. Era fiul preotului Anania (Nane) Mihalache și al presviterii Teodosia, din satul Răzălăi, raionul Bălți, născut la 15 iulie 1818. Tatăl său a murit după doi ani, iar mama rămâne văduvă cu doi copii, Ioan și Ieremia. În anul 1831, ierodiaconul Teofilact, unchiul său, aduce la Mănăstirea Sfântul Spiridon din Iași pe copilul Ioan, pentru a învăța carte. Aici deprinde scrisul, cititul, tipicul și muzica psaltică. În anul 1834 ierodiaconul Teofilact este numit egumen la Mănăstirea Sfântul Prooroc Samuil din Focșani, unde aduce și pe nepotul său. În anul 1835, ierodiaconul Teofilact ajunge ecleziarh la episcopia Buzăului, sub vestitul episcop Chesarie, împreună cu tânărul Ioan. La 23 ianuarie 1835 rasofoarul Ioan este călugărit sub numele de Iosif, în catedrala episcopală, iar a doua zi este hirotonit diacon. Ca ucenic al episcopului Chesarie, în anul 1836, ierodiaconul Iosif Naniescu intră la seminarul din Buzău, atunci înființat, pe care îl termină în anul 1840. Apoi, între anii 1840-1847 urmează Colegiul Sfântul Sava din București. În anul 1849 este numit egumen la Mănăstirea Șerbănești din Râmnicu-Vâlcea, iar la

29 august 1850 este hirotonit preot în București. În noiembrie 1852 este făcut protosinghel de Sfântul Calinic, episcopul Râmnicului. În 1857 este numit egumen la Mănăstirea Găiseni, județul Dâmbovița, iar după 4 ani este făcut arhimandrit de mitropolitul primat Nifon și numit în 1863 egumen la Mănăstirea Sărindar din București. Între anii 1864-1870 arhimandritul Iosif Naniescu a activat ca profesor de religie la Gimnaziul Gheorghe Lazar și la Liceul Matei Basarab din București, iar ultimii doi ani (1870-1871) a fost director la Seminarul Central. La 23 aprilie 1872 arhimandritul Iosif Naniescu este hirotonit arhiereu, iar în ianuarie 1873 este numit episcop de Argeș. La 10 iunie 1875 este ales mitropolit al Moldovei, iar la 6 iulie același an este instalat la Iași. Timp de 27 de ani venerabilul mitropolit Iosif Naniescu păstorește cu o rară blândețe și înțelepciune Mitropolia Moldovei. Aici a depus cea mai bogată activitate duhovnicească, teologică, pastorală și socială din toată viața sa, rămânând pentru urmași un exemplu viu și greu de imitat. În data de 26 ianuarie 1902 mitropolitul Iosif Naniescu „cel sfânt și milostiv” părăsește pe fiii săi duhovnicești și se strămută la cereștile lăcașuri, pentru a sta în fața marelui Arhiereu Iisus Hristos. Mormântul său se află în partea de sud a catedralei mitropolitane terminată de el. Canonizarea oficială a Mitropolitului Iosif Naniescu a avut loc în data de 25 martie 2018, la Catedrala Mitropolitană din Iași.

DUMINICA VAMEȘULUI ZAHEU

„Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia”

Pocăința casei lui Zahau din Sfânta Evanghelie de astăzi este un exemplu viu de întoarcere la Hristos pentru familia creștină din zilele noastre, pentru noi toți care suntem fii ai lui Dumnezeu după har și oameni păcătoși după fapte. Dacă n-ar fi mila lui Dumnezeu și pocăința prin care suntem miluiți și iertați, nimeni dintre creștini nu ar putea fi mântuiți. Dumnezeu care ne-a creat, ne oferă în dar mila și dragostea Lui de Tată, iar noi ca fii, trebuie să-i oferim pocăința noastră, smerenia noastră, lacrimile noastre de căință, spovedania și părăsirea păcatelor. Dumnezeu este atotștiutor și cunoscător al inimilor noastre. El ne știe înainte de a ne naște. El cunoaște și vede cugetele minții și inimii fiecăruia dintre noi. De la Botez și până în clipa morții, îngerii noștri păzitori scriu faptele și gândurile noastre bune și rele. El ne numără pașii pe care-i facem la biserică, la pocăință, la cercetarea bolnavilor sau la săvârșirea faptelor rele. Iar în ceasul morții, îngerii noștri păzitori ne însoțesc, împreună cu faptele noastre bune și rele, până la scaunul judecării, în fața Dreptului judecător, Iisus Hristos. Dacă în timpul vieții noastre ne-am spovedit păcatele la preoți, dacă le-am părăsit și am făcut canon pentru ele, la judecată nu vom mai fi întrebați și osândiți pentru păcatele mărturisite și ispășite. Dar dacă vom muri nepocăiți, adică nespovediți și în grele păcate de moarte, cine ne va scoate din chinurile iadului? Pocăința vameșului Zahau este un model de pocăință pentru toți creștinii și este singura cale de îndreptare și împăcare cu Dumnezeu pentru fiecare dintre noi. Zahau vameșul întâi l-a căutat pe Dumnezeu, apoi l-a primit cu bucurie în casa sa. După aceea și-a mărturisit păcatele de bună voie și a luat singur canon de pocăință pentru cele făcute și la urmă Mântuitorul l-a dezlegat de păcate prin cuvintele: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și acesta este fiu al lui Avraam!” (Luca 19, 9). Fiecare dintre noi semănăm oarecum cu Zahau, pentru că toți suntem biruiți de lăcomie, de zgârcenie, de răutate, de nepăsare, de nepocăință. Încă și casele noastre seamănă cu casa lui Zahau, pentru că în ele, ca și în noi, stăpânește mândria, grija numai pentru trup, pentru averi, pentru desfrânare, pentru beție, pentru cele trecătoare. De aceea sunt și atâtea boli, certuri și dezbinări în familiile creștinilor, pentru că puțini mai sunt care caută din inimă pe Dumnezeu și doresc cu adevărat mântuirea sufletului. Dar Dumnezeu, care știe toate și privește în inimile noastre, are întotdeauna milă de noi. Asemenea lui Zahau, El vine înaintea noastră să ne cheme la pocăință și dorește să intre în casa sufletului nostru. Hristos vine la noi mai ales prin rugăciune, prin milostenie, prin pocăință. El vine la noi prin Spovedanie și Împărtășanie, care se sfințește și se dă celor vrednici în timpul Sfintei Liturghii. Dacă ne vom schimba viața, atunci Hristos ne va chema la El, ca pe Zahau, va veni la noi și ne va zice: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia...”. Amin.

DESPRE DRAGOSTEA CREȘTINĂ

Care sunt roadele dragostei?

1. Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu: „Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela este care Mă iubește” (Ioan 14, 21); **2.** Ferirea de păcat: „Nu este nici un păcat pe care întocmai ca focul să nu-l ardă puterea cea mare a dragostei. Mai ușor poate rezista o uscătură nebăgată în seamă, decât păcatul, la puterea dragostei” (Sf. Ioan Gură de Aur); **3.** Cine iubește pe Dumnezeu este ascultat în rugăciunile sale și se bucură de bunătatea Lui: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El” (1 Corinteni 2, 9); **4.** Liniștea sufletească, răbdarea în vreme de încercare, iertarea, blândețea, pacea și bună-voirea între oameni: „Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuește, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea toate le rabdă” (1 Corinteni 13, 4-7); **5.** Odrăsește mântuirea sufletului: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10, 25-28). Pentru astfel de roade, dragostea creștină este cu adevărat „legătura desăvârșirii” (Coloseni 3, 14) și „împlinirea legii” (Romani 13, 10). Văzând însemnătatea covârșitoare a dragostei, creștinul trebuie să-și dea silința să o păstreze, să o întărească în sufletul său și să o sporească în viața sa. Aceasta se face întâi prin lucrarea harului dumnezeiesc, după cuvântul Mântuitorului: „Fără Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5). Dar creștinul are datoria să lucreze și să se folosească de toate mijloacele care pot înmulți dragostea.

Prin ce mijloace creștinul își poate întări dragostea?

1. Cugetarea asupra dragostei nemărginite a lui Dumnezeu față de lume, pentru mântuirea căreia Și-a jertfit pe Unicul Său Fiu; **2.** cunoașterea cât mai temeinică a învățaturii creștine; **3.** rugăciunea stăruitoare și fierbinte către Dumnezeu; **4.** împărtășirea cu Sfintele Taine; **5.** râvna de a împlini voia lui Dumnezeu și a se feri de păcat; **6.** cunoașterea și urmarea vieții Mântuitorului; **7.** lupta împotriva iubirii semețe de sine și împotriva alipirii pătimășe de bunurile pământești; **8.** facerea de bine față de aproapele.

Care sunt păcatele împotriva dragostei creștine?

Fiecare păcat este îndreptat împotriva dragostei, fiindcă această virtute este temeliea vieții creștine și porunca cea mai de seamă pentru creștin. Dar, întrucât dragostea este și o virtute deosebită, sunt și păcate îndreptate direct împotriva ei: **1.** ura față de Dumnezeu, adică împotrivirea cu dușmănie față de învățătura Sa și față de rânduielile bisericesti, socotindu-L pe El răzbnătorul nedrept al fărădelegilor;

2. împietrirea inimii față de primirea mijloacelor puse la îndemâna creștinului pentru mântuirea sa;

3. invidia față de aproapele care stăruie în ascultarea de poruncile lui Dumnezeu;

4. fățarnicia, prin care cineva se arată că iubește pe Dumnezeu, dar numai cu vorba;

5. iubirea de sine peste măsură (egoismul); **6.** alipirea pătimășă de bunurile pământești: „rădăcina tuturor relelor este iubirea de argint”.

Sfinții Trei Ierarhi

Sfinții Trei Ierarhi sunt trei ferestre prin care creștinătatea a privit spre Hristos și a primit lumina de la El. Sf. Grigorie Teologul este simbolul științei teologice, Sf. Vasile Cel Mare este simbolul energiei și al acțiunii puse în slujba oamenilor, iar Sf. Ioan Gură de Aur simbol al râvnei apostolice prin cuvânt și faptă, pentru îndreptarea vieții credincioșilor, după învățătura Domnului nostru Iisus Hristos. Unul reprezintă mintea care gândește, altul gura care propovăduiește și al treilea mâna care lucrează, deși fiecare a avut și minte și gură și mână care lucrau într-o desăvârșită armonie și unitate. Fiecare dintre ei erau deopotrivă neîntrecuți păstori sufletești, mari dascăli ai lumii creștine, propovăduitori și apărători ai dreptei credințe. Opera lor este vastă, iar activitatea lor a cuprins toate domeniile și aspectele vieții: social, cultural, pastoral-misionar, dar au strălucit prin contribuția lor în formarea învățaturii celei adevărate și păstrarea ei în fața celor ce o atacau din toate părțile. Au trăit în secolul IV al erei creștine, secol numit de drept cuvânt „secolul de aur al creștinismului”. „De aur” pentru că în acest secol au trăit cele mai mari personalități ale Bisericii, dar și pentru că în acest secol s-a formulat, pentru totdeauna, de către Biserică, la prin primele două sinoade ecumenice, dogma fundamentală a creștinismului, Sfânta Treime. Sf. Grigorie de Nazianz a participat la Sinodul II ecumenic, unde s-a formulat învățătura despre Dumnezeu-Sfântul Duh. Ei au avut o contribuție hotărâtoare, atât la formarea învățaturii celei adevărate, cât și în păstrarea și răspândirea ei. Înzestrați cu calități alese, instruiți la cele mai înalte școli ale timpului, favoriți la o glorie ușoară și ursiți parcă din leagăn la celebritate, cei trei sfinți au renunțat foarte ușor la toate acestea și au primit jugul lui Hristos cel plin de greutate și suferințe, dar cu conștiința împăcată că și-au ales calea cea bună. Unind o cultura vastă, enciclopedică, cu o adâncă evlavie și îmbinând viața contemplativă cu cea mai activă cu putință în duh de muncă necurmată, de jertfelnice până la moarte, ei stau de veghe și azi ca modele vii, nepieritoare, închinat Bisericii și omului, cu durerile și bucuriile lui, cu căderile și înălțările lui, și Evangheliei lui Hristos cel răstignit dar înviat și înălțat în slavă. Prin cuvântul, prin scrisul și pilda vieții lor, Sf. Vasile cel Mare, Sf. Grigorie Teologul și Sf. Ioan Gură de Aur sunt modelele de slujire și dăruire pentru binele oamenilor.

Din ce cauză sunt oamenii triști?

Omul zilelor noastre este omul traiului imediat și al vitezei. În alergătura sa nebună după ceva care este incert, se mărginește la a trăi doar pentru buna lui viațuire și pentru plăcerea sa. Consumul primează înaintea altor nevoi, iar satisfacerea acestei nevoi devine deziderat existențial. Din nefericire, într-o societate de consum, tristețea apare atunci când nevoia nu este satisfăcută. Trăind în acest fel, omul contemporan devine tributar nevoilor sale și, mai mult decât atât, se obligă la a trăi o viață limitată de capetele unui segment de existență care rămâne orizontal. Cauzele tristeții omului sunt atât de natură exterioară, cât și de natură interioară. De cele mai multe ori, problemele interioare sunt cele care provoacă o tristețe îndelungată, cauzată de patimile nevindecate. Suferința întristării poate fi îndepărtată doar dacă omul își îndreaptă din nou privirea către Dumnezeu, Care este Izvorul binelui și al fericirii veșnice. Nu mai fiți triști!